

وسلې ته په مخه بڼه (ناول)

ليکوال
ارنست هيمنگوي

ژباړه او خلاصه
صفیه حلیم

مارچ ۲۰۱۱ م

اوړې په وتلو و او زه د يوې ډلې سره د اطالوي پوځ د روغتيایي خدمتونو لپاره په يو کلي کې میشت وم. د دی کلي چاپیره ښکلې ونې او بوټي، د انگورو طاقونه او شین اسمان راته د جنت د يوې وړې برخې په شان و. ما له غونډۍ کتل چې ښکته د پوځیانو لاری روانې وې او دورې یې بادولې. کله کله می د توپو ډزې هم اوریدې. په موټرسیکل سپاره پوځیان په تادی ووتل او کله کله د یو پوځي جنرال یا کوماندان موټر به په بیرې تیرشو نو ټولو به ورته لاره خوشې کړه.

مونږ بی شمیره ټپیان د سیمې روغتون ته رسولې و او هیله مو لرله چې د ژمي په راتلو به د جنگ لمنه راتوله شي او زمونږ کار به سپک شي. ولې داسې ونشول او د ژمي نه وړاندې هلته د کولرا وبا خپره شوه. مونږ هره ورځ په دی وبا اخته کسان روغتون ته وړل. د واورې وربښت پېل شو نو د پوځ د بري خبر مو تر لاسه کړو چې مخامخ غونډۍ نه وراخوا سیمه یې نیولې وه. اوس جنگ د يوې بلې غونډۍ د نیولو لپاره کیدو.

مونږ ته یې له سیند پورې په یوې ښاري کې د ایساریډو امر وکړو چې بازار او روغتون یې لرل. د غونډۍ د پاسه هغه شین ځنگل چې ما له بلې غاړې لیدو، سوځېدلي او تش د ونو نسواري تتې ښکاریدې. ځینې ځایونه سم پاتې و خو نور په بمبارۍ په کنډوالو اوختي و.

بيا په سختو واوروکی اوزگار شو او ټوله ورځ به دننه ناست و. د شرابو په څښلو مو ځان گرموو. يوه ورځ مو بنډار تود و چې ما د خپلې ډلې ځوان اطالوي پادري نه د ده د هيواد د نورو سيمو په اړه وپوښتل. زمونږ د ډلې مشر تورن راته وويل، اوس ته اوزگار يې او کولې شې چې روم، نيپلز او سسلي ته ولاړ شې. پادري. زما مور پلار په ابروزي کې ژوند کوي، هلته که ولاړې نو تا به د خپلو زامنو په شان ووساتي.

جگړن. (په خندا) پام کوه ابروزي کې له دې ځاي نه زياتې واورې کېږي. پادري صيب، پرېږده چې د اطالوي تاريخي ښارونو سېل وکړي. تورن. يو څه اطالوي ژبه هم زده کول پکار دي چې ځان پرې پوهه کړي. جگړن. ته بايد رخصت واخلي او تفريح وکړي. تورن. زه به درسره ولاړ شم او ټول ځايونه به درښکاره کړم. جگړن. بيرته به ځان سره عکسونه راوړي.

پادري. ته ابروزي ته ولاړ شه، هلته ساړه ډېر دي خواسمان يې شين وي. زما مور پلار سره به پاتې شې. پلار مې ډېر لوي ښکاري دي، ښکار ته به دې بوځي.

زه ولاړم او چې د سيل نه وروسته بيرته راغلم نو هلته زيات شمير توپي مې وليدې. يو څو نور روغتونونه هم جوړ شوي و او د بریطانيې اوسيدونکي پکې ډېر ښکارېدل. واوره اوس ويلې شوې او ځاي ځاي شنه راتوکيدلي و.

دروازه پرانستې وه او يو پوځي په بنچ پيتاوي ته ناست و. څنگ ته په دروازه يو ايمبولانس ولاړ و او زه چې دروازي کې وردننه شوم نو هلته هم هغه د مرمرو د فرش او د روغتون بوي خپور و. زمونږ د مېشت ځاي هم هغسې و، څنگه چې مې پرېښې و. توپير يې د سپرلي د موسم و. جگړن پخپل ميز ناست و او کاغذونو ته يې کتل. زه يې نه وم ليدلي او ما شيبه سوچ وکړو چې دننه ورشم او که بره خپلې کوټې ته ولاړ شم او ځان صفا کړم. بيا مې فيصله وکړه چې بره به ورشم.

هغه کوټه چې زه او رينالډي پکې مېشت و، هم هغسې وه. زما په ليدو يې رانه پوښتنې وکړې چې کومو ځايونو ته ولاړم. هغه ته مې نومونه ياد کړل، ميلان، فلورنس، روم، نيپلز. او بيا مې وپوښتل چې دوي ژمي څنگه تير کړو. راته يې د واورو، ساړو، زيرې، نمونيه، او د پښو لاسونو د

کنگل وهلو حال راکړو. دا يې هم وويل چې راتلونکې اوونۍ به بيا جنگ پېل شي او پوښتنه يې رانه وکړه چې دی سړ کال واده وکړي که نه؟ ما ورته وويل، په واده کې ځنډ مه کوه. بيا ده رانه يو څه پيسې وغوښتې نو ما ورله پنځوس "ليرې" ورکړې.

په هغه شپه مونږ په لنگرخانه کې ناست و او ما ټولو ته د خپل سفر کيسې کولې. پادري يو څه مرور ښکارېدو چې زه ابروزي ښار ته ولې نه وم تللي. ده خپل پلار ته ليک هم استولې و او هغوي راته تيارې کړې وه خو زه نه پوهېږم چې ولې ولانږم. ده ته مې د قناعت ورکولو هڅه وکړه او ورته مې وويل چې بس ونشوه. اخر دې قانع شو چې کله کله هغه څه چې مونږ يې غواړو نه کېږي.

په بل سهار زه د هغو ټوپو په ډزو راويښ شوم چې زمونږ کور شا ته په مورچو کې ايښي و. له کرکۍ مې وليدل چې پوځي لارې په سړک روانې وې. ژر ژر مې جامې بدلې کړې، پخلنځي کې مې کافي وڅښله او گراج ته ولاړم. گراج يو لوی څپر و چې د تين چت يې لرلو او ورلاندي لس ايمبولانس گاډي به په قطار ولاړ و. په دی کې به مونږ زخميان له محازونو راوړل. د يو گاډي کولمې بهر پرته وې او څو کسان يې په جوړولو لگيا و. وروسته زه دغونډۍ د پاڅه جوړ سنگر ته ولاړم. مونږ چې د کومې فرقې سره کار کوو، هغې د يوې لوي حملې پلان جوړ کړی و. دوي به د سيند د لارې تنگې درې نه پورې وتل، هلته له مورچې نيولو وروسته به يې جنگ کوو.

زه چې بيرته خپلې کوتې ته ولاړم نو رينالدي ځان جوړ کړی تيار ناست و. ما هم مخ لاسونه ووينځل او دواړه د ښار مرکز ته ولاړو. د رينالدي يوه نرسه کاترين خوبه شوی وه چې د بریطانوي روغتون کې يې ليدلې وه. دا روغتون لنډ وخت کې په يوې مانۍ کې جوړ شوی و. د ونو نه وراخوا د روغتون په باغ کې مې د دوو نرسانو سپينې جامې په نظر راغلې. يوه پکې کاترين وه او مونږ دواړو دوي ته پوځي سلوټ وکړو. هغه بله نرسه "هيلن فرگيسن" نومیده. کاترين په لاس کې يو ښکلې متروکه نيولې وه چې د څرمنې لاستې يې لرلو. راته يې وويل چې يو ټپي بيگا شپه په روغتون کې مړ شوی و او د ده مور ورته دا ښه را استولې وه.

ما تر ډېره وخته د کاترين سره په انگرېزي ژبې خبرې کولې او کله کله مې رينالدي ته په اطالوي کې ژباړلې. بيرته په لاره راته رينالدي وويل،

کاترین تا خوبنوي او زه به تری لاس واخلم. ما وخاندل خو په بل ماسپینین مې هم هغه روغتون کې د ایمبولنس وړلو وروسته د یوې نرسۍ نه د کاترین پوښتنه وکړه. دی راته وویل، ښه ښه ته هغه امریکایي یې چې د اطالوي پوځ سره کار کوی؟ بیا یې وویل، ولې دې مونږ سره کار نه کوو؟ ما ورته وویل، زه د جنگ پر وخت اطالوي کې وم او بله دا چې د دوي ژبه مې زده ده.

محاز ته په بله پیره کې زمونږ د ایمبولانس مخ ته بم پریوتو نو مونږ ودرېدو. یو بم د سړک په منځ کې خاورې باد کړي. څو شیبې وروسته ډزې بندې شوې نو مونږ روان شو او ما خپل استوګنځي ته مخه کړه. له ډوډۍ وروسته بیا د بریطانيې روغتون ته ولاړم او د کاترین سره مې ولیدل. دا په اصل کې د سکات لینډ اوسیدونکې وه. راته یې وویل چې د دی کار له نورو نرسانو توپیر لري او د جنگ خبرې یې کولې. ما ورته وویل راکه د جنگ خبرې به نه کوو. په تیاره کې ما د دی مخ د سپورمې په رڼا کې لیدو او ډېره ښکلې راته ښکاره شوه. په ځان مې اختیار نه شواو د دی د ښکلولو هڅه مې وکړه. دی راته په مخ یوه داسې کلکه څپیره راخلاصه کړه چې پوزه یې راله خوړ کړه او په سترگو کې مې له درد نه اوبښکی راغلې. کاترین رانه بڅښنه وغوښته او وې ویل، زه نه غواړم د نورو نرسانو په شان ووسم، خوړ مې کړې؟ ما ورته وویل، هیڅ خبره نه ده. تا ډېر سم کار وکړو. خو په زړه کې ورته په قهر ووم. هغې وخاندل خو بیا غلې شوه او زه پوه نشوم چې څه وخت یې په سترگو کې اوبښکې راغلې. په ژړغوني غږ یې وویل، ته به ما سره سم چلن کوي. ځکه زمونږ ژوند ډېر عجیبه دی. څو شیبې وروسته زه د هغې سره د روغتون تر دروازې ولاړم او هلته دی راته په مخه ښه وویل. راتلونکې دوه ورځې زه په کار بوخت وم. هوا ګرمه وه خو مونږ ته یې ویلي و چې په ښار کې هم د اوسپنې خولۍ به په سروو. زما به دومره ګرمي وشوه چې خولۍ به مې په لاس کې ګرځوله. د ګېسو (غاز) نه د ژغورنې ماسکونه یې هم راکړي و او هر چا ته امر شوی و چې یوه تماچه (طفچه) به له ځانه سره ساتي، ان چې ډاکټرانو ته یې هم دا تماچې ورکړې وې. که چا دا امر نه منلو نو وبه نیول شو.

رینالډي د تماچې په پوښ کې ښه ډېر د تشناب کاغذ ایښي و. ما یو څو ورځې د خپلې تماچې د کارولو لپاره پری ښې ویشتلې. خو د ډز پر وخت

يې شپيلۍ دومره خوځېده چې نښه به خطا شوه. د څو ورځو د تمرين نه وروسته مې يوه لاره وموندله چې په شل گامه کې به څنگه د نښې منځ ویشتل کېږي. خو د دې په گرځولو ما د شرم احساس کوو، په تیره بیا د انگریزانو مخ ته چې هلته هیچا وسله نه گرځوله. په بل ماښام د کاترین لیدو ته ورغلم. ورته مې وویل چې زه محاز ته تللي ووم. هغې گیله وکړه چې ولې مې ورته خبر ورنکړو. ما ورله ډاډ ورکړو چې دا دی اوس بیرته راغلم او لوز مې ورسره ورکړو چې زه به تل د دې لیدو لپاره بیرته راځم. خو زه په زړه کې پوهېدم چې د کاترین سره مینه نه لرم او لکه چې د قطعو (تاش) د لوبې پر وخت څوک د نورو سره بې مانا خبرې کوي، هم هغسې د دې لیدل راته یوه بې مانا لوبه ښکارېده.

مونږ په هم هغه باغ کې گرځېدو او دې ته مې وویل چې رازې یوځای کېښو. د ډبرې په یو بنچ کېښاستو نو ما د هغې لاس ونیولو. دې رانه لاس راښکلو، سترگې یې ښکته کړې او وې ویل، دا یوه لوبه ده چې مونږه یې کوو. ما ورته وویل، کومه لوبه؟ دې وویل، دومره ساده هم نه یې چې زما په خبره پوه نه شي. خو ته ښه سړی یې او دا لوبه په ښه توگه کوي. خو بیا هم لوبه لوبه وي.

ماترې پوښتنه وکړه، ته تل د چا د زړه په خبره پوهیږي؟ دې وویل، د نورو خو نه پوهیږم خو ستا د زړه خبره اورم. ته له نورو توپیرلری خو راحه ژمنه وکړو چې که اړتیا نه وي نو یو بل ته به دروغ نه وایو. ما د دې نوم واخستو، کاترین، نو دې وویل، ته زما نوم هم د نورو په شان نشي تلفظ کولی. بیا کاترین راته وویل، چې زه د هغې خوښېدم خو ضرور نه وه چې ما ورته د خوښې احساس لرلې وي. دا پاسیده او ما سره یې په مخه ښه وویل، د روغتون لوی دروازي کې وردننه شوه او زه هم هلته په بنچ ناست پاتې شوم.

د "گوریزیا" ښار له محاز یو میل لیرې و اوپکې د ټپیانو او ناروغو د روغتون ته د ورلو کار هم زیات شوی و. یوه ورځ په محاز یو پوځي چې پښه یې ټپي وه، راته راغلو او وې ویل چې ما پخپل ایمبولنس کې روغتون ته بوځه. ما ورته وویل، ستا فرقه جلا ده او مونږ اجازه نه لرو ځکه ستا کاغذونه به د نورو سره وي. د ده له خبروایسیده چې امریکايي و. ما چې د ده ټپونه ولیدل نو پوه شوم چې ځان یې پخپله ژوبل کړی و.

راته يي زاري کولي چي له هغه ځاي يي وباسم ځکه ده د خپلي فرقي
 روغتون ته تلل نه غوښتل. هلته به ډاکټر ورباندې پوهه شي او بيرته به
 يي محاز ته ورواستوي. ده جنگ نه غوښتو او په دې پلمه يي ځان د هغي
 جنگي محاز نه ويستلو. ما په ايمبولانس کې کښينولو او په لاره يو خوشي
 ځاي کې مې ښکته کړو. ورته مې وويل، خپل سر د څه شي سره وجنگوه
 او دلته پريوزه. زه به دې په بله پيره کې اوچت کړم.
 ما چې تپيان روغتون ته ورسول نوخپل تش ايمبولانس مې بيرته هغه ځاي
 ته ورسووچي دې مې پريښي و. له ليري مې وليدل چې يو بل گاډي د هغه
 امريکايي سره ولاړ و او دې يي په تسکړه اچولو. د ده په سر د اوسپني
 خولي نه وه او ويني تری روانې وې. زما په ليدو يي چيغه کړه چې
 وگوره دا زما سر، دوي مې خپل روغتون ته بياي.
 د ماضيگر پينځه بجې زه ستري ستومانه، له خولو لوند او په خاورو پټ
 خپل ميشت ځاي ته راغلم. په گراج کې چې کوم ځاي يي زمونږ گاډي
 وينځل، ولاړم او ځان مې په اوبو ووينځلو. بيا خپلي کوټي کې مې راپور
 وليکلوچي خپل هيواد ته يي ورواستوم. خو ما سره د ليکلو لپاره څه نه و.
 کله کله به مې يو دوه پوست کارډونه چې ورباندې د اروپايي ملکونو
 انځورونه جوړ و، د يوې جملې سره ورليزل، چې هر څه سم دي.
 زما د خپلوانو لپاره دا بس وچې زما د ژوندي کيدو ښه يي ترلاسه کوله.
 اوس دلته دومره گرمي وه چې مونږ به پخپلو کوټو کې جامې نه اغوستي او
 د واورې غوښتنه مو کوله. کله چې اردلي راته سړی اوبه او واوره کوټي
 ته راوړل نو له دننه به مو ورته په چيغه وويل چې دا له دروازي سره
 کيږده ځکه لڅ به ناست و. بيا چې دې به ولاړو نو دروازه به مو خلاصه
 کړه او بالټي به مو پخپله راواخستو.
 د ډوډۍ پر وخت به مونږ يو بل ته د خپلو خپلو جنگونو حال ويلو.
 يو ماښام د کاترين ليدو ته ولاړم نو هيلن لوي دروازي ته راغله او راته يي
 وويل، چې کاترين ناروغه وه او له ما سره نشي ليدې. ما ورته د ښه
 روغتيا پيغام ورکړو او بيرته په تياره کې خپل ميشت ځاي ته روان شوم.
 هغه وخت ما ځان ډېر يواځې احساسوو. د کاترين ليدو ته ورنگ زما لپاره
 يو معمولي کار و خو اوس لکه چې په زړه مې يوه تيره پرته وه.
 په بله ورځ مې امر تر لاسه کړو چې د شپې به يوه حمله کيږي او په
 محازڅلور ايمبولانس گاډي پکار و. مونږ د ماښام په څره کې روان شواو

زه په لومړي ايمبولانس کې ناست وم. کله چې د بریطانيې روغتون مخې ته تېرېدو نو د ايمبولانس ډرايور ته مې د گاډې د اوډرولو امر وکړو. ده ته مې وويل چې ورور ورو روان اوسه او که د پله په سر زه نه ووم نو هلته دى راته انتظار وکړي.

له گاډې مې توپ کړ او په منډه روغتون دروازې ته ولاړم. هلته مې د کاترين د ليدو غوښتنه وکړه. چا راته وويل، چې هغه په ډيوټۍ وه او نشوه راتلې. ما ټينگار وکړو چې يوې شيبې له يې ليدل غواړم. هغې ته پيغام ورسول شو نوراغله. د روغتيا پوښتنه مې وکړه نو راته يې وويل چې دا گرمۍ وهلي وه خو اوس ښه وه. زما يونيفارم ته يې پام شواو وې ويل، کار ته ځي؟ کله به بيرته راځي؟ ما وويل، نن شپه به په محاز تيرووم، کيديشي سبا بيرته راشم. هغې ژر د خپلې غاړې نه يو تعويذ راوويستو او راته يې په لاس کيښودو. "دا د ژغورنې لپاره په غاړه کړه او لوز وکړه چې سبا به بيرته راځي". ما ته يې په مخه ښه وويل او د روغتون له دروازې مې منډه کړه. يو وارى مې شا ته وکتل نو کاترين هم هلته ولاړه وه او راته يې لاس خوځوو.

په منډه منډه مې هغه پل ته ځان ورسوو چې ايمبولانس راته په انتظار و. ايمبولانس روان شو نو ما په لاس کې نيولې تعويذ ته چې په يو زنځير پټيلې و، وکتل. بيا مې دا د خپل کميس په جيب کې کيښودو. ډرايور راته هم هغسې يو تعويذ پخپله غاړه کې رابښکاره کړو او وې ويل چې دا خلک په غاړه کې اچوي. ما تعويذ بيرته له جيبه راوويستو او زنځير مې په غاړه کړو. بيا مې دا د کميس له غاړې وردننه کړواو رانه هير شو. وروسته چې زه ټپي شوم نو بيا مې وونه موندلو. ښايي د ملهم پټۍ پر وخت چرته پاته شوي و. زمونږ گاډې په چټک نورو ته ځان نږدې کړو چې د لارې دورې يې بادولې. په يو قافله کې په لومړي گاډې کې کښيناستل په دې گټه ور وي چې له دوړو خلاص يې. د شپې مونږ د سيند سره تلونکي لوي سړک ته ورسېدو او د جوارو د پټيو نه وراخوا سنگرونو ته ورنږدې شو.

د سيند نه پورې غاړې ته د اوبو سره سره مې د مشين گڼو او د ټوپکو د ډزو غږ اورېدو. د اوبو شرهار او پکې د غورځيدونکو توکوشور جوړ کړی و. په اسمان کې د رڼا لپاره ويشتل شوي گولۍ به وچوډيدې او لکه د

ستورو په هوا کی یې لامبو وهله. چار چاپیره غرونه او ونې به پری روښانه شول. د بمونو غرمباری مې اوریدو خودا د لږی شیبې لپاره و. مونږ ایمبولانسونه په یو ځای کی منظم ودرول او زه د ډرایورانو د ډوډی لپاره تورن ته ورغلم چې په سنگر کی ناست و. ده لنگر خانې ته زمونږ لپاره د ډوډی پخولو امر وکړو نو زه د اطالوي ډریورانو سره په یوه مورچه کی کښېناستم. هلته ټولو سیگرېټ څکول اود جنگ په اړه خبری کیدې چې څوک به حمله کوي او څوک به پکی بایلي. پاسیني. د حملې له پلان یواځې کوماندان خبر وي. دی خپلو پوځیانو ته ټول حال نه واي چې دوي په تیښته نشي. الپیني. هو دا دومره لوړ دنگ ځوانان چې پلنې سینې لري، سرونه یې تش وي. (ټولو په دې خبره وخنډل)

مانیره. که زمونږ پوځیان خپله وسله وغورځوي نو جنگ به نه کېږي. الپیني. که دوي داسی وکړي نو خپل کوماندان به یې وژني. پاسیني. دا ځکه چې ماتې خوړل او د دښمن لاس ته ورتلل لا بد کار دي. مانیره. د یوې غاړی د پوځیانو له خواجنگ نه کول، څه گټه نه کوي، که ټولو غاړو نه هر څوک وسله کېږدي نو هله جنگ بندېږي. پاسیني. جنگ گټل بریالیتوب نه وي. که دوي دا مخامخ غونډی ونیسي، نو څه؟ بیا به د بلې غونډی لپاره جنگېږي. بیا بل او دغسی به روان وي. ښه نو په اخر کی که دا ټوله نړی هم رالاندی کړي نو څه؟ هر څوک خپل کور لري، اتریش خپله زمکه لري، فرانسه خپله او اطالیه خپله، نو جنگ په څه دی؟

مانیره. ته ډېر ښه تقریر کوی. (ټولو بیا وخنډل)

الپیني. یوه ډله خلک چې د ملک چاری په لاس کی ونیسي نو بی عقل شي. ځکه خو بیا جنگ کوي او زمونږ په شان خلک وژني.

زما سیگرېټ خلاص شول نو مورچې نه ووتلم او گوردیني هم راسره شو. د روغتون خېمې ته ولاړم نو هلته ډاکټر راته وویل چې حمله د یو ساعت لپاره ځنډیدلې وه. بره په غرونو د اتریش پوځ زمونږ په سنگرونو د لټون رڼا گانې غورځولې. زه په خېمه کی کښېناستم او څو شیبې خاموشي وه. بیا نابره د توپو ډزې پیل شوی. ماتورن ته وویل، صیب زمونږ هغه

ډوډۍ تر اوسه نه ده راغلې. ده لا ځواب نه و راکړی چې بهر یوه گوله راپرېوته او هرې خوا ته دورې شوې.

ما تورن ته بیا وویل، زمونږ ډوډۍ څه شوه؟ څه د خواړو لرئ که نه؟ جگړن وویل، سپاگيتي (ماینچي) درکولې شم، که خورئ. ما ورته ویل، هر څه چې وي، رایې کړه. هغه یو اردلي ته امر وکړو چې څو شیبو وروسته د سړۍ میکروني د یو خانک سره راغلو. ما خانک گوردیني ته ورکړو او جگړن ته می وویل، پنیږ لرئ. ده په قهر اردلي ته امر وکړو چې بیا ولاړو او په یوه شیبه کی یې د سپین پنیږ یوه لویه ټوټه راوړه. زه خیمې نه وتلم نو تورن راته وویل، "بهر مه اوځه!" بیا دوو کسانو یو ټپي پوځي رادننه کړو نو ما بهر قدم کېښودو. تورن په چیغه وویل، "بهر گولی ورېزي، مه اوځئ." ما په چیغه وویل، زما ملگري اوږي دي.

گوردیني خانک په لاس ولاړ و او ماته یې کتل. ما ورته اشاره وکړه او مونږ له خیمې د مورچې لوري ته په منډه شو. زمونږ چاپېره گولی وریدې او دورې یې بادولې او زما په لاس کی سپین پنیږ پری ولړل شو. په سنگر کی می په ټولو غږ وکړو چې رايي تورپالو چې ځانونه ماره کړو. یو چاقو مې راوویستو او د میکروني د پاسه مې پنیږ په وړو ټوټو پریکړو. یو کس وویل، مونږ خو پنځې او قاشوغې نه لرو، دا به څنگه خورو. ورته مې وویل، وگورئ. بیا مې په کټې او دویمې گوتې میکروني راواخستل، خله می اسمان ته کړه او وومې خوړل. ورپسې مې د پنیږ ټوټه وخوړه. خانک مې نورو ته ورکړو او هر چا ترې یوه نمرۍ واخیسته. یو چا وویل، دا میکروني باسي دي. څو ورځې پری تیرې شوي دي. خوتول اوږي او وار په وار خانک ته یې لاس ورغځوو.

زما په خله کی د دی مېکروني خوند داسی و لکه چې فلز مې خوړل. زمونږ سنگر نه بهر څه راپریوتل چې زمکه یې وخوځوله. بیا د چر چر غږ مې واورېدو او د غږمب د غږ سره د تودې هوا یو غبار راپورته شو. ما ساه نشوه رابنکلي او نابیره مې ځان په هوا کی احساس کړو، داسی لکه چې د خپل وجود نه راوتلې ووم. ځان سره مې وویل، دغه مرگ دي، لکه چې زه مړ یم. خو بیا د پورته تلو پر ځای خپل ځان مې پر زمکه احساس کړو او ساه مې واخیسته.

زما مخامخ زمکه چوډېدلې وه او سر مې د یوې تختې سره لگیدلې و. زما د سر په حرکت یو چا وژړل، د خوځیدو هڅه مې وکړه خو نه می شو

کړی. نږدې راته چا غږ کوو نو ما خپله پښه تاو راتاو کړه او ځان مې له خاورو راخلاص کړو. ما سره څنگ کی پاسیني ډرایور پروت و چې یوه پښه یې نه وه او بل یې تر زنگانه پری شوی وه. ده د درد له لاسه زړیروي کول، مریم مور، مقدس مریم، عیسا پیغمبر، ای بشکلي پیغمبر پخپل غیر کی مې ونیسه...مریم مور مرسته راسره وکړه. ده پخپلو مټو خله لگوله او د درد د لاسه به یې چیغه کړه. بیا غلې شو خو پری شوې زنگون یې بیا هم خوځیدو.

ما په اطالوي ژبې د مرستې لپاره څو وار ناره کړه، پاسیني ته وڅکېدم او د ده د کمیس توکمې مې ورته پرانستې چې ساه واخلي. خپل کمیس مې وویستو، لمنه مې وشلوله او د ده پری شوی پښه مې د زنگون سره د تړلو هڅه وکړه. ما به په گرمی کی جرابې نه په پښو کولې خو ټولو ډرایورانو خپلې پښې په اوږدو جرابو پټولې. ما د ده له پری شوي پښې جراب وویستلو چې یوه کلکه پټی تری جوړه کړم او د ده وینه پری بنده شي. خو هغه وخت مې احساس وکړو چې د دی پټی هیڅ گټه نه وه.

پاسیني مړ و. یو څوک په سنگر کی زموږ مرستی ته راغلل نو ورته مې وویل، دلته مونږ پینځه کسان و. یو ډریور مړ شوی دی، درې نور به هم دلته وي. لتون یې وکړئ. دوو کسانو زما په تخرگونو کی لاس وردننه کړو او زه یې پورته کړم. زما پښې ځورندی وی او یوکس مې پښو ته لاس واچوو. هلته تسکړه نه وه چې زه یې ایمبولانس ته اوړی وې. یو چا نه مې د خپلو نورو ملگرو پوښتنه وکړه. دوي راته د یو یو حال ویلو چې ناڅاپه یو درز وشو او دوي پر زمکه پریوتل. زه یې هم غوڅار کړم نو له خلې مې بشکنځله راوتله. دوي بخښنه وغوښته او زه یې بیا پورته کړم. د سنگر نه وراخوا پر زمکه ډېر مړي پراته و.

د ملهم پټی د خیمې پرده چې به د تسکرو د اوړلو راوړلو لپاره پورته شوه نو دننه په رڼا کی مې ډاکترانو سورمخونه لیدل چې لکه د قصاب لستونري یې تر اوږو خيجولې، په ټپیانو اخته و. کله چې یې زه دی خیمې ته وو رسولم نو یو ډاکتر یې راته راوستلو او ده زما په دواړو پښو پټی تاو کړی. د ایمبولنس چلونکي ځینې ټپیان شوي و او زه یې هم هلته په انتظار کښېنولم.

د بریطانيې طبي ډلې دوه ایمبولانسونه راستولي و چې دوه انگریزان ورسره و. یو لوړ دنگ کس چې عېنکې یې په سترگو وي، زما خوا ته

راغلو اوپوښتنه يې وکړه، "ستا دوه ډريوران وژل شوي دي؟" ما ورته وويل، يو مړ دې خو بل سخت ټپي دې او گاډي نشي چلولې. ده ته مې خواست وکړو چې زموږ دوه گاډي دې پخپل واک کې واخلي چې نور ټپيان هم روغتون ته ورسول شي. هغه سړی چې ما سره يې په انگرېزي ژبه خبرې کولې، زما ملگرو سره يې روانه اطالوي ويله، خيمې ته ولاړو او لږه شيبه وروسته راوتلو نو يو تسکړه يې رانږدې کړه.

ما وويل، زه ښه يم، هلته زما نه په بد حال ټپيان پراته دي، د هغوي غم وخورئ. ده راته وويل، راځه راځه، ډېر د ځان نه اتل مه جوړوه. بيا يې په اطالوي کې د تسکړی اوړونکو ته وويل، دی په پام راپورته کړئ، گوره پښو يې سخت گوزار خوړلې دې. دی د صدر ولسن قانوني زوی دې. دوي زه خيمې ته يوړم او پر يو ميز يې سملولم. هلته کوم ډاکټر چې زما پر پښوپټۍ تړلې وې زه يې وپيژندلم او ستړي مه شي يې راته وويل.

لوړ انگرېز ورته په اطالوي کې وويل، تر څو چې زموږ ايمبولنس راځي، دی به هم دلته وي. په ده پام کوي چې د امريکې د سفير زوی دې.

هغه له خيمې ووتلو نو ما وليدل چې په هر ميز د ټپيانو درملنه کيده. دوه ډاکټران په ما اخته شول. پتلون يې رانه ليرې کړو او يو کس بل ته زما د ټپونو په اړه وويل، بل کس په يو کاغذ دا هر څه ليکل. د لينگو او

زنگانونو د ټپونو نه وروسته، ده زما سر له لاس يوړو نو د درد احساس مې وکړو. ده په زوره وويل، "ماته کپړئ". بيا يې وويل، "د دی خبرې ثبوت دی چې تا ځان پخپله نه دی ټپي کړی."

دوي زما زنگنونو ته چرې نيولې وې او کله به يې غوښه او کله څرمنه پری پريکوله. کله کله به زما له خلې يوه چيغه راوتله خو دوي خپل کار کوو. يو تن راته د سر ټپونه پاک کړل او په پټيو کې وپوښلو. کله چې دوي زه له خيمې ويستلم نو په سترگو مې تياره شوه خو دومره مې احساس کوو چې دوي زه يو ايمبولانس کې وردننه کړم. ما سترگې پرانستې وې او دننه په معمولي رڼا کې مې وليدل چې راسره يو بل کس هم بې هوشه په تسکړه کې پروت و. گاډي روان شو او د لارې هر تيندک زما په سر لکه چې گوزارونه کول.

په تياره کې مې څه نه ليدل خو هر يو غږ ته مې پام و. ناڅاپه د څاڅکو غږ مې واوريدو چې د گاډي په فرش پرېوتل، داسی لکه چې د مات نل نه يوه يوه قطره اوبه څاڅي. ما ورته غوږ ايښي و چې څاڅکي په تيزۍ

و غورخيدل نو د ډرايور لوري ته مي د گادي ديوال وټکړو. هغه انگريز د ډريور شا ته يوې تختې په ليرې کولو چيغه کړه چې څه چل و. ما ورته وويل، "د دی بل کس له ټپونو وينې روانې دي، څه غم يې وخورئ." ده بيا چيغه کړه چې اوس ښار ته نږدې يو او موټر نشو ودرولې. ما په زوره وويل، ښاي تر هغې مړ شي. څو شيبې وروسته دا څاڅکي ورور ورو غورخيدل او اخر بند شول.

زما د اېرېشن نه وروسته يې د جنگي روغتون په يوه کوټه کې پر کټ سملولم. هلته څو کټونه په قطار ايښي و او په هر يو ټپيان پراته و. ماضيگر به يو دوه کسان زمونږ پوښتنې ته راتلل. گرمي سخته وه او مچان به هرې خوا بنگيدل. زما اردلي د کاغذ اوږدې ټوټې په يوې سوتۍ تړلې وې او په دی به يې رانه مچان شړل. مچان به ولاړل په چټ کښېناستل خو کله چې اردلي به لاس ودروو او يا به ويده شو نو بيا به راباندې راټول شول.

بيا د دی مچانو په شړلو شړلو يو وخت خپل مخ به مي په لاسونو پټ کړو او ويده به شوم. کله چې زه به يې د ملهم پټۍ (پاسمان) له بوتلم نو سخت به په تکليف ووم. يوه ورځ ريڼالډي زما پوښتنې له راغلو. زما پښې يې ښکل کړې او راته يې وويل، ريڼالډي. تا ته به د برونزو ميدال ورکول کيږي. زه. د څه د پاره؟

ريڼالډي. ته په جنگ کې ټپي شوی يې. که تا سره ثبوت وي چې په جنگ کې دی ميرانه کړی ده نو بيا به تقريبي ميدال درکوي. راته ووايه چې کله ته ټپي شوې نو څه دی کول؟

زه. ما هغه وخت پښير خوړل او هيڅ ميرانه مې نه ده کړې. ريڼالډي. ټوکې مه کوه. که تا له سنگر خپل ملگري يا بل څوک ټپي په اوږو خوندي ځای ته اوړلو نو دا يوه لويه ميرانه ده. تورن به درته په اسنادو دستخط وکړي.

زه. ما هيڅوک نه دي ژغورلي، زه د خوځيدو نه ووم، پښې مې ماتې وې.

ريڼالډي. پرواه نه لري، خو تا هغه انگريز ته نه وو ويلي چې ستا نه وړاندې دې د نورو درملنه ووشي.

زه. ويلي مې و، خو دومره په کلکه نه چې څوک راته ميدال راکړي.

رينالډي. خير دې مونږ به ووايو چې ته هر وختې د محاز په لوري په
لومړي گاډي کې ورتلې او د خطر پرواه دې نه کوله. هلته يو
انگريز هم و، کيدېشي چې تا ته د برېطانيې حکومت هم يو ميډل
درکړي

ما يو سوړ اسولي وکړو او سترگې مې پټې کړې. ما د کاترين په اړه سوچ
کوو خو نه مې غوښتل چې هغه له ما خبر شوې وي. په دې
روغتون کې ما خپل ځان لکه د ماشوم احساس کړو. د ماښام له
تياره وړاندې به يې پوډۍ راکړه، د تياره سره به رڼاگانې بندې شوې
او مونږ ته به يې د ويده کيدو وويل. يو ماښام ما ښوروا وخوړه او
لوبښي يې رانه يوړل نو څوک زما کټ څنگ ته ودرېدل. دې زمونږ
د ډلې اطالوي پادري و. زما حال يې وپوښتلو او يوڅو غوټې يې
زما د کټ سره کيښودې. دې لنډ وخت له راغلي و خو په څو شيبو
کې يې راته وويل چې له جنگ څومره ويزاره و. په غوټو کې يې
را له د مياشو جال (پشه خانه) د ولوستلو لپاره څو انگريزي ورځ
پانې او يو د شرابو بوتل راوړي و.

په بله ورځ يو جگړن راغي او پوښتنه يې رانه وکړه چې د سفر کولو توان
مې لرلو. ما وويل هو اوس ښه يم. کله چې دوي زه د پټۍ لپاره له کټ
پورته کړم نو له کړکۍ مې وليدل چې مخامخ چمن له نويو قبرونو ډک و.
يو ترکان (نجار) د لرگي د تختو نه صليبونه جوړول. څو ورځې وړاندې
ده راته د تش کارتوس نه د سيگرېټ لگيت (لايټر) جوړ کړی و. ډاکټرانو
غوښتل چې ما د ميلان ښار ته ورواستوي، ځکه هلته د ايکسري ماشينونه
ښه و او د عملياتو نه وروسته د هډوکو علاج کيدې شو. په بله ورځ د
ميلان لپاره زما سفر پيل شو او دوه ورځې مې په اورگاډي کې تېر کړل
چې راباندې سخت تمام شوی.

په ميلان کې يو ايمبولانس کې يې واچولم او امريکايي روغتون ته يې بوتلم.
دوو کسانو تسکړه لفت ته يوړه خو دا دومره پلنه وه چې د لفت دروازي کې
نشو وردننه کيدې. ما ته يې په تخرگونو کې لاسونه ورکړل او په لفت کې
يې څلورم پوړ ته وخيژولم. خو هلته هيڅوک نه و چې راته يې کوټه
پرانستې وي. مونږ په دهليز کې ولاړ و او يو کس ته مې وويل چې ښکته
ورشي او نرسه دې راولي. يوه سپين سړی نرسه راغله او ما ته يې په

انگريزي ژبی وويل، زه په اطالوي نه پوهېږم. ما ورته په انگريزي کی وويل، خير دي، ما سره په انگريزي کی خبری وکړه.

نرسې راته وويل چې دوي ته چا د نوي مريض په اړه خبر نه دی ورکړی. ما ورته خواست وکړو چې يوه تشه کوټه کی مې واچوه. هغې وويل، مونږ يوه کوټه هم تشه نه لرو. ما اطالوي خدمتيانو ته د هغوي په ژبه وويل، ورشئ که يوه کوټه تشه وي، ما پکی وردننه کړئ. يو کس راته وويل، ټولې کوټې تشې دي، ته د دی روغتون لومړی مريض يې.

تر هغې زما حوصله ختمه او د درد زغم مې نه لرلو نو په چيغه می ورته وويل، د خدای لپاره يوه کوټه کی مې سملوئ. دوي ژر د يوې کوټې دروازه پرانسته چې هر څه پکی نوي و او زه يې په کټ سملولم. ما د ډاکټر غوښتنه وکړه نو نرسې راته يې وويل چې هغه په بل ښار کی و. بيا مې د "کاترين برکلي" پوښتنه وکړه نو راته يې وويل چې په روغتون کی په دی نوم څوک نرسه نه وه. خدمتيانو ته مې يو څه پيسې ورکړې او ټول رانه ولاړل. شيبه وروسته زه تېرې شوم او داوبو لپاره مې د کټ سره جوخت لگيدلي زنگ وغږوو خو هيڅوک رانغلل.

زه هم هغسې ویده شوم. سهار يوه ځوانه نرسه راغله او زه يې پاک کړم. بيا سپين سړی هم راغله او دواړو راته پاکی جامې واغوستې او درې گيلاسه اوبه مې وڅښلې. دوي راته وويل چې ډاکټر ته خبر ورکړی شوی دی او دی به نن سبا کی راشي.

په بله ورځ ځواني نرسې راته وويل چې د شپې کاترين نومي نرسه زما ليدو ته راغلې وه خو زه ویده وم. ما ترې غوښتنه وکړه چې يو ناي (ډم) دی راته راولي چې ږيره او وينښته جوړ کړم. کله چې ډم راغلو نو ما ترې د ښار حال وپوښتلو، خو ده سم ځواب نه راکوو. راته يې وويل، په هره کوڅه کی د اتریش موټری گرځي او زه د خپل ملت دښمن سره خبری نه کووم. زه غلي شوم چې هسې نه د ږيرې خړيلو پر ځای دا چاقو راته په خيټه کی وومندي. د ده کار چې خلاص شو نو پيسې مې ورته ورکړې. د ماتو پيسو بخشيش يې رانه وانخستو او په قهر ټولې سيکې يې پر ميز راته پريښودې او ولاړو.

ما يو خدمتي راوغوښتو او پوښتنه مې ترې وکړه چې دا ډم ليوڼې و؟ هغه وځانډل او وې ويل، دی داسې پوه شوی و چې ته د اتریش اوسيدونکی يې. هغه په زوره زوره وځانډل نو ما وويل، که په چره يې زما څټ غوڅ کړی

وی نو اوس به دی ژړل. دی چې له دروازي ووتلو نو څوک رادننه شول. دا کاترین وه او له وړاندې راته ډېره بڼکلي بڼکاره شوه. ما سره یې روغېر وکړو او زما د کټ سره جوخت په کرسۍ کښېناسته. مونږ تر ډېره وخته خبرې کولې او ما نه هیر شول چې زه په روغتون کې وم. هغې راته وویل چې ډاکټر به مایگر ته راوړسیري. ما غوښتل چې هغه بڼکل کړم خو په سخته یې منع کړم او راته یې وویل، ستا حالت ښه نه دی. بیا یې وویل، د نورو خلکو په وړاندې به ډېر احتیاط کوي چې دا زما د کار د اصولو خلاف خبره ده.

مایگر محال ډاکټر راوړسیدو او سمدلاسه یې د ایکسري لپاره بوتلم. د دی مشینونو چلوونکي ډېر په جوش لگیا و او زما په زنگون او لینگو کې یې د اوسپنې وړۍ توتې وموندلې. راته یې وویل چې ماښام به د ایکسري د ماشین عکسونه راته ښايي. ډاکټر راته یوه نوی دارو وښودل چې د عملیاتو پر ځای به یې ومښلو او د درد احساس به یې لیري کړو. ده د سټیلو (فولاد) جوړ نویو اوزارو په کارولو زما د پتون له غوښې د اوسپنې څو وړۍ توتې راوویستلې چې ما پخپلو سترگو لیدلې. وروسته یې خپلې کوتې ته بوتلم او ماښام راته کاترین هغه عکسونه راښکاره کړل چې پکې زما د هډوکو او پکې خښ فلزي توتې مو لیدې شوی. ما کاترین ته وویل چې راسره پاتې شي. خو هغې عکسونه بیرته په یو لوی سور رنګ پاکټ کې کیښودل او د بیا راتلو د لوز سره له کوتې ووتله.

په بله ورځ درې ډاکټران راغلل او زه پوه شوم چې دوي ټول په خپل مسلک کې کمزوري و، ځکه کله چې ډاکټران په ډلو کې ګرځي نو د یو بل نه مشوره اخلي او پر ځان باور نه لري. په دوي کې یو جراح و، راته یې د علاج په اړه معلومات راکړل چې شپږ میاشتې وخت یې اخستو. زما دا خبره خوښه نشوه. هغه ډاکټر می راوبللو چې زما له پتون یې د اوسپنې توتې ویستې وې او ورته مې وویل چې زه شپږ میاشتې په کټ نشم تیرولي. ده وویل، ضرور نه ده چې ته دی په کټ پروت اوسي. مونږ غواړو چې لومړی ستا پر هرونه لمر وخورې چې ژر جوړ شي. بیا به نورې توتې درنه وباسو او ورپسې به د هډوکو د جوړېدو علاج پیل کړي. ما ورته وویل چې زه په هغه ځوان سرجن (جراح) باور نه لرم او ما ته دی بل ښه کس راوغواړي. ده راته د ځوان صیفتونه کول خو ما نه منل. اخر یې راته د یو بل سپین ږيري جراح نوم واخستو چې ما پېژندلو او په بله

ورځ يې راوغوښتو. هغه د راتلو سره سبا ته د لومړي عملياتو فېصله وکړه او راته يې وويل، "ته بايد نن د شپې څه ونه خوري."

کاترين د شپې تر ناوخته راسره وه. په بل سهار زه يې عملياتو ته بوتلم اوچې په هوش کې راغلم نو پخپل کټ پروت وم. نرسه راغله نو راته يې وويل چې عمليات دوه نيم ساعته روان و. ما غوښتل چې کاترين ووينم خو هغه په ډيوټي نه وه. اوس په دې روغتون کې نور مريضان هم راوړل کيده او کاترين به پخپل نوبت د دوي پالنه کوله.

يوه ورځ نرس هيلن فرگيسن زما ليدو ته راغله او ټوکې يې راسره کولې چې ما په سرگوزار خوړلې و او ښايي يو څه ليونې شوې يم. زما ټپونه جوړ شول نو کله کله به له کټ ښکته کيدم. کاترين به د رخصت پر ورځ زه په څرخي څوکۍ کښېنولم او بهر به يې وويستلم. په ماڅيگر کې به هوا سپره شوه نو په پارک کې به کښېناستو. ورو ورو زما په پښو کې توان پيدا شو او زه به کله کله په ډانگورو وگرځيدم. کله د کوټې مخ ته د برنډې په يو چوکۍ کښېناستم او په اسمان کې مې د توتکيو سېل کوو.

د روغتون په ښکته پور کې د نرسانو د اوسيدو ځايونه و. يوه ورځ کاترين زه په پټه خپلې کوټې ته بوتلم او هلته مې د دې سره ښې ډېرې خبرې وکړې. د کار پر وخت به د ټولو نرسانو وينيته په خوليو کې پټ و او ما چيرې د کاترين وينيته نه و ليدلې. اوس دې خولې او له تاو شويو وينيټو سيخونه ليرې کړل نو ما وليدل چې هغې څومره لوي او ښکلې وينيته لرل. مونږ د راتلونکي ژوند په اړه خبرې کولې او غوښتل مو چې واده وکړو خو د جنگ له کبله راته اندېښنې وې.

ما به ورځپاڼو کې د يوې او د بلې غاړې د برياو خبرونه ولوستل او ارمان مې کوو چې دا جنگ ژر پای ته ورسېږي. اوړې هم دغسې تير شو او د مني په سر کې ما له ډانگورو ځان خلاص کړو او د يوې امسا سره مې قدم وهلې شو. خو کله چې زه به د کاترين سره ښار ته تلم نو ډانگورۍ به راسره وې، ځکه کاترين بيا را سره په اسانه راتلې شوه. که داسې مې نه وې کړې نو ټولو به هغې ته پيغور ورکوو.

بيا زما د هډوکو علاج هم پېل شوې و چې د زنگون د تاوولو تمرين و. څو ورزښونه د پلې د نرمولو او د بندونو د تاوولو لپاره يې راباندې کول. کله به يې مالش راکوو او کله به په تودو اوبو کې کښېناستم. زما د هډوکو معاينه وشوه او د تداوي ټول اسناد يې راته جوړ کړل چې زما فرقې ته

ورواستول شول. څو ورځی وروسته یو لیک مې تر لاسه کړو چې پکی د دریو اوونیو له رخصت وروستو کار ته د حاضریدو امر شوی و.

کاترین راته خبر راکړو چې د ماشوم سره وه او بیا یې پوښتنه وکړه چې زه ورته په قهر خو نه وم. ما ورله ډاډ ورکړو نو دی وویل،

کاترین: غم مه کوه، ټول خلک ماشومان راوړي، زه به د هر څه غم وخورم. ته خو ځان له ما سره قید نه احساسوي؟
زه: ستا سره نه! د دی حالاتو له کبله ځان ترلې احساسوم.
کاترین: مونږ به یو واری بیا د یو بل سره وویڼو.
زه: هو! ته ډېره زړه وړه یې، خومرگ هم شته.
کاترین: تا نه دي اوریدلي چې بې زړه کس سل واری مري، خو د زړه ور مړینه یو ځل وي.

زه: هو که زړه ور هوښیار وي نو بیا د ژوند هره شیبه ورته مرگ وي. د جنگ نه وروسته به کوم ځای ژوند کوو؟

کاترین: ښاي د زړو خلکو په کور کی. د جنگ دری کاله وتلي دي او هر کال زما دا هیله وه چې دا دی د کرسمس پر وخت بند شي چې مونږ یې په امن ولمانځو. خو اوس راته داسی ښکاري چې زموږ زوی به په پوځ کی وي نو دا جنگ به بس شي.

ما هغې ته د خپلو کاغذونو او د رخصت په اړه خبر ورکړو نو وې ویل، دا خو ډېره ښه خبره ده. ته کوم ځای ته تلل غواړې؟ ما ورته وویل، هیچرته نه، زه دلته پاته کیدل غواړم. هغې وویل، د ماشومانو کانه مه کوه، یوځای غوره کړه او زه به هم درشم. ما ویل، ته به ځنگه راځې؟ ویل یې خبره نه یم خو معلوم به شي.

ما او کاترین پلان جوړ کړی و چې زما د رخصت دوه اوونۍ به مونږ یو ځای تیروو خو په بله ورځ زه بی شیمې وم او نرسی زما سترگې ولیدې نو ډاکټر یې راوبللو. هغه له معاینې وروسته وویل چې زما ژیرې و. پاتې رخصتي مې هم په دی ناروغۍ کی ضایع شوه. په روغتون کی په وروستي ورځ ټولو سره مې په مخه ښه وکړل او خپل سامان مې د یو خدمتي په لاس د میلان د اور گاډي سټیشن ته ورواستوو. گاډي د ټورین نه د شپې پر لسو بجو راتلو.

زه د کاترين سره بازار ته ولاړم. د وسلې په يو دکان کې مې خپل زړه
طفنچه خرڅه کړه او په بدل کې مې يوه نوې واخسته. د ژمي هوا سره
شوی وه او باران هم کيدو. يوځای په اس گاډي کې کښېناستو او زه په
ستېشن کې ښکته شوم، کاترين مې ښکل کړه او کوچوان ته مې د روغتون
پته ورکړه چې دا هلته ورسوي.

د دوو ورځو د سفر نه وروسته زه بيرته گوريزيا ته ورسيدم او هلته هر څه
هم هغسې و چې تير ژمي کې مې ليدلي و. زه خپلې کوټې ته ولاړم او
وومې ليدل چې د ريڼالډي سامان هم هغسې ايښې و خو دی پخپله نه و. کله
چې دی راغی نو له روغبر وروسته يې زما لينگي او زنگانونه معاینه کړل
او وې ويل، ته بايد نور هم په روغتون کې پاتې شوی وي، ځکه ته روغ نه
يې. ما ورته وويل، په پښو ودرېدې شم، دا راته بس دي. د شپې د ږډۍ
په وخت مې نور ملگري ولیدل، تورن، پادري، جگړن، فريډي. په ږډۍ
کې د غوښې قورمه وه او خبری د دښمن په اړه وې.
ريڼالډي. دا د اتریش د افسرانو غوښه ده چې داسې کلکه ده. اي پادري
صیب ته ولې نن غوښه خوري؟ نن خو جمعه ده.

پادري. نن د پنج شنبې ورځ ده.
جگړن. نن په لنگر کې ډېره خاموشي ده، ځکه داسې ښکاري هر څوک
رخصت دي.
ريڼالډي. دا لعنتي جنگ به کله پای ته رسيري؟ دا هر څه د سينټ پال د
لاسه دي. اورې پادري صیب؟
جگړن. تر څو مو اتریش په گوندو کړی نه وي، جگړه به روانه وي.
پادري. خو اتریش که دا جنگ وگټلو نو هم وسله به نه غورځوي. دوي به
يو نوی محاز پرانيزي.

په بله ورځ زه هغه غونډۍ ته ولاړم چې د اتریش پوځ پری پروت و او
ښکته زموږ پر محاز يې بمبارۍ کولې او زه پکې ټپي شوم. ډېر عجيب
احساس مې کوو. له هغه ځايه يو سرک ښکته تللی و او د بمباريو له کبله
ډېر کورونه وړان شوي و. د ايمبولانس ډرايور جينو مې وليدو چې د
جنگ حال يې راته وويلو. په هغه شپه شوی جنگ اطالويانو گټلی و او
اوس ښکته د وړاندې نه زيات شمير گاډي ولاړ و.

جينو راته وويل چې د بریتانيې پوځ هم راغلی و او د اتریش سره بوسنیا
او د کرويشيا پوځونه مله و. له سيند وراخوا اوس په يوې بلې غونډۍ

جنگ پېل شوی و او کله کله به د ډزو غږ مو واوریدو. جینو زه یو کور ته بوتلم چې پکې د ایمبولانس گاډي او د دی چلوونکي میشت و. د کور بهرني دیوالونه مات و خو دننه خونې د اوسیدو وې. یو وخت د سیلی طوفان راپورته شو او اسمان خړ شو. بیا داسی باران وشو چې ځای ځای ښوونه جوړ شول.

باران تر ماسپینین وړېدو او چې لمر راوتلو نو ما بره وکتل. د غونډۍ په سر اوس د توپو لوړې ښکاریدو. هغه کورونه چې بمبارۍ کی وړان شوي و د دی مله کی په زرگونو د بمونو وړی توتې او گولۍ پرتې وې. د موټرو د تگ لاره پاکه کړی شوی وه او مونږ ماڅیگر په دوو موټرو کی لومړۍ لیکې ته روان شو. د سړک دواړو غاړو ته د پروړو څادرونه ودرول شوي و چې اوس د باران له کبله لامده و.

د شپې بیا باران وړیدو او درې بجې وې چې مونږ محاز لوري ته نږدې شو. د کرویشیا پوځ په تیاره او باران کی هم جنگېدو او د بارودو بوي مې سپېرمی سېځلې. د توپکو او د بمونو په ډزو سړی رڼاگانۍ مې لیدې شوی. اخر د مخالف لوري ډزې بندې شوې خو شمال لوري ته لیرې بیا هم جگړه کیده. مونږ گاډي ايله درولي و چې د وړاندې لیکو نه یې لومړي ټپیان راوړل. په دوي کی ځینې په تسکرو، نور د ملگرو په اوږو او یو څو پخپلو پښو د بل په اوږه لاس ایښي را روان و. دوي ټول لامده و او سخت وحشت وهلي و.

دوه موټرې له تسکرو ډکې شوې. کله چې ما د دوېم ایمبولانس دروازه بنده کړه او پخپل سیت کېښناستم نو پر مخ مې لاس ووهلو چې د باران اوبه ترې پاک کړم. هغه وخت زما لاس کی د اوبو پر ځای د یخۍ وړی توتې راغلي. ما بهر وکتل نو د باران سره د واورې ښکې هم په زوره راپریوتې.

سهار واورې نه وې خواسمان خړ و او نوی حمله پیل شوی وه. د اتریش توپونو د ځنگل نه وراخوا له یو کلي بمبارۍ کولې، بیا دا غلي شول خو شمال لوري ته سخت جنگ روان و.

مونږ خبر شو چې په جنوب کی دښمن ماتې خوړلې وه او اوس ټول زور یې شمال ته و. د شپې تورن راته د یو ډگرمن له ځلې وویل چې مونږ به محاز پرېږدو او عقب نشیني به وکړو. وروسته دا خبر دروغ وختلو او راته یې وویل چې په هر حال به هم دی ځای کی دفاعي جنگ کېږي. د

امبولانس يو ډريور راته وويل چې اوس جرمني په جنگ کی وردانگلي و. دا د وېرې خبره وه ځکه د جرمني په گډون اوس د يو سخت جنگ امکان و. ما د کوماندان نه پوښتنه وکړه چې زمونږ لپاره څه امر و. ده وويل چې ټول ټپيان دی شا ته ميداني روغتون ته ورواستوو. زمونږ د ټپينتي امکان زيات و ځکه د اطاليې په پوځ فشار ډېر شوې و. زه تر اوسه د شا تگ حالت سره نه وم مخ شوی. له هغه مې وپوښتل چې د ټپينتي پر وخت، د ټپيانو سره به څه کوو؟ ده راته وويل، هر څومره چې له ځانه سره وړی شي، وايي خله او نور هم دلته پرېږده. ما بيا پوښتنه وکړه چې په موټرو کی نور څه له ځان سره وړی شو. د ده ځواب لنډ و، "د روغتون اوزار"

په بله شپه د محاز نه شا ته تگ پېل شو. خبر راغی چې د اتریش او جرمني پوځ زمونږ شمالي ليکې ماتې کړی وې او له غرونو ښکته را روان و. دا ټپينته ډېره منظمه وه. د شپې زمونږ موټرې په داسی سړک ورو ورو خوځېدې چې په سوونو لامده خيسته پوځيان پرې روان و. د توپو گاډي چې اسونو رابنکل، يابو، د وسلو لاری ټول د محاز نه ليرې روان و. هغسې چې فوځ وړاندی حرکت کوي او پکی گډ وډي وي، اوس هغه گډ وډي نه ليدل کيده.

په هغه شپه مونږ د ميدان روغتون له ټپيانو تش کړو او دوي مو شا ته يو بل ځای ته يوړل. په بله ټوله ورځ په سخت باران کی مو د ټپيانو د وړلو کار کوو چې د "اوداين" ښار روغتون ته يې واستوو. په درېمه ورځ د غرمې زه گوريزيا ته راغلم نو باران نه و خو ښار راته تش ښکارېدو. ومو ليدل چې ځينو خلکو له ښاره کډه کوله. زه خپل ځای ته ورغلم نو هلته هم څوک نه و. زما ټول ملگري پخپلو کارونو پسې وتلي و. په گيراج کی مې د ځينو موټرو د جوړولو امر وکړو او ټولو ډريورانو ته مې وويل چې درې ساعته خوب نه وروسته به روانېږو.

دوي په موټرو اخته شول او هغه موټر چې جوړ و ميشتځای ته مې نږدې ودروو. هلته زما ملگرو له وړاندې د روغتون الات او داروگان په بکسونو کی بند کړي او راته پرېښي و. دا مو په گاډي کی بارول چې باران په وړېدو شو. زمونږ درې گاډي په يوه قطار د ونو لاندې تيار ودرېدل. ما "پياني" ته وويل چې په پخلنځي کی اور بل کړه او لمډې جامې پرې وچ کړه.

پياني. زه د وچو او لمدو په غم کی نه یم، خوب غواړم.
بونیلو. زه خو به د تورن پر کټ ویده شم.
پياني. هر یو کټ چې وي، خو غواړم چې سترگې پټې کړم.
بونیلو. (دروازه پرانیزي) ما ویل چې په دی کوټه کی به څه وي، دا خو دوه کټونه لري.

پياني. زه به هم دلته پریوځم.
بونیلو. ته ویده شه او د اتریش پوځیان به دی پاڅوي.
پياني. زه نور ایمبولانس نشم چلولې، تر څو مې شیبه خوب نه وي کړی.
تېره پېره کی مې سترگې پټې وې. ښه ده چې ټکر مې نه دی کړی.
بونیلو. خوب خو زه هم غواړم، راویښوي به مو څوک؟
ما ورله ډاډ ورکړو چې زه به یې راوینس کړم نو دوي دواړه د بوتانو سره په کټونو پرېوتل. نورو په پخلنځي کی اور بل کړی او اوبه یې د ایشولو لپاره پرې ایښې وې. چا خپلې جامې وچولې او ورته مې وویل چې د لږ ارام نه وروسته به پنیږ او د ډېو غوښه خورو. خو دوي د خوب پر ځای میکروني په پخولو اخته و. ما ورته په دېوال خریدلي لوي ساعت په نښه کړو چې که درې ساعته وروسته زه ښکته رانغم نو ما دی راوینس کړي.
بیا زه خپلې کوټې ته ولاړم او په کټ پریوتم.

درې ساعته وروسته مو په پخلنځي کی ډوډی وخوړه. د شپې نهه نیمې بجې وې چې مونږ سفر ته ملا وتړله. کوم ډریوران چې تازه و، دوي ته مې د موټر چلولو وویل او خوب وړې مې ورسره کښېنول چې د لاری په اوږدو کی په ناستي خوب وکړي. د موټرو رڼا گانې بندې وې او مونږ په یو قطارد "اوداین" لوري ته روان شو. د ښار دننه هر ډول گاډي مو ولیدل چې په ځینو کی خلک او نورو کی سامان بار د وتلو په هڅه و. زمونږ مخ ته یو لویه لاری چې سامان یې په تریال کی پټ و، روان و. لاری ودریده او بیا روانه شوه خو څو شیبې وروسته بیا پر ځای ودرېده.

زه له ایمبولانس ښکته شوم او وړاندې په سړک مې ولیدل چې چا لاره بنده کړې وه. خو د موټرو او لاریو قطار په سړک کی د یو بل سړک نه د پوځیانو لاری تیرېدې چې د ټولو لاره یې ډب کړې وه. داسې ایسیدل چې دا لیکه به ژر نه خوځي نو زه راغلم او د "پياني" سره کښېناستم. دی د موټر په سټیرنگ سر ایښې ویده و. زه هم ویده شوم او کله چې د لاری غراري مې واوریدو نو دی مې پاڅولو او وړاندې وخوځیدو.

لږ واټن وروسته بيا هم هغه حال و. باران بيا وريدو او د لاری د خوځېدو هيڅ نښه مې نه لیده. ولاړم چې د نورو گاډو له حاله ځان خبر کړم. په يوه کی مې دوه پوځي انجینيران ناست ولیدل چې په پله يې کار کوو او له خپلی ډلگۍ شا ته پاتې شوي و. زه بیرته خپل موټر کی کښېناستم او د کاترین په اړه مې سوچ وکړو چې هغه به ویده وي که ويښه. د سهار درې بجې گاډي بيا ورو ورو خوځیدل خو د سپېده چاودې نه وړاندې بيا ودرېدو. د ورځې په رڼا کی مې ولیدل چې په غرونو کی تاو راتاو په هغه سړک په سوونو گاډي ولاړ و.

د شپې شا و خوا د کلیو خلک هم د خپلو اس گاډو سره په دی لیکه کی شامل شوي و. په دی گاډو د خلکو د کور شیان بار و، يوه هنداره به د توشکونو له منځه راوخلیده، چرگان او بطي د گاډو سره تړلي و. زمونږ مخې ته په یو گاډي د گنډلو ماشین په باران کی پروت و. دوي هر هغه څه چې ارزښت یې لرلو، راپه مخه کړي و.

په ځینو گاډو کی ښځې له باران د پټیدو په هڅه د یو بل سره جوختې ناستې وې. نورې په سړک پلي د هر څومره چې یې کولې شو گاډي سره نږدې روانې وې. سپي د باران له کبله د گاډیو لاندې روان و. په سړک خټې وې او په کندو کی اوبه ولاړی وې.

زمونږ لپاره اوداین ښار ته د تلو بله لاره دا وه چې له سړک ښکته دی کلیو ته تللي وې خو د ونو نه وراخوا په پټیو کی دومره اوبه وې چې هیچا زړه نه ښه کوو چې پکی تگ وکړي. زه بیا له موټره ښکته شوم او شا و خوا مې وکتل چې که یو وړوکی لاره نورو ځایونو ته وتلې وي نو مونږ پری ورشو. خو دا مې هم نه غوښتل چې په نالیدلي لاری سفر وکړو. باران اوس هم وريدو او که دا دریدلي وې او د اتریش جنگي الوتکو په یو څو پوځي لاریو بمباری کړی وې نوټول به هم دلته پاتې وې.

آخر په یو ځای مې وړه لاره ولیده چې د شمال لوري ته تللي وه او دواړو غاړو ته یې ونې او پټي و. ماد نورو گاډو چلونکي خبرکړل. هغه دوه پوځي انجینيران زمونږ پکار و چې گاډو ته یې تیله ورکولې شوه. زما ملگري اوس وږي و او زما په اشاره دوي گاډي هغه وړوکی سړک ته ورتاو کړل.

مونږ ښه شېبه مزل وکړو او د کلي یو کور ته ورسیدو چې اوسېدونکو تری کډه کړی وه. په یو طاق انگور ځوړند و او کوهې هم پکی و. یو چا بوکه

وردننه کړه او اوبه يې راويستلې چې د گاډو په انجن وشيندي. نورو د ډوډۍ لټه وکړه او په پخلنځي کې يې پښير او منې وموندلې. مونږ ځانونه ماره کړل او پاتې پښير مو راواخيستل.

د "اوداين" ته لس کلوميټر لار پاتې وه چې موټر مو په خټه کې بند شو. اوس باران نه وريډو او درې ځلې الوتکې زمونږ د سر د پاسه تيرې شوې او ليرې د لوی سړک په لور مو لوږي ليدل چې د دوي په بمباريو راپورته کيدل. مونږ د خټو نه د گاډي د ايستلو تابيا کوله چې ومی ليدل دواړه انجينيران پلي يو خوا روان و. ما ورپسې منډه کړه چې راايسار يې کړم او گاډي تېله کولو لپاره می ورته وويل. دوي اوږې وغورځولې چې ته خو زمونږ مشر نه يې او اشاره يې وکړه چې مونږ دی هم خپل گاډي پرېږدو او په پښو روان شو ځکه الوتکې به راباندې بمونه وروي.

دوي گړندي شول نو ما ورته په چيغه وويل چې ودريرئ خو د دوي گامونه لا چټک شول. ما بيا چيغه کړه نو دوي منډه واخسته. ما د پيټۍ نه خپله طفنچه را وويسته او ډز می پری وکړو. زما نښه خطا ولاړه او وومي ليدل چې دوي ځغستل. ما درې ډزې نورې وکړې نو يو پکې راپرېوتو. بل د سړک خوا ته په بوټو کې له سترگو پناه شو.

بونيلو ډريور زما خوا ته راغې او وې ويل، طماچه راکړه، ما هم دغسې وکړل. ده منډه کړه او لومړی پوځي چې په خټو کې پروت و، له نږدې يې پری ډز وکړ او وې وژلو. موټر په تېلو او دیکو هم له خټو رابهرنشو، نو يو پری مو ورسره وتړلو او په سړک ولاړ بل موټر په زور مو راښکلو. هغه لا نور په خټو کې وردننه شو. اخر می فيصله وکړه چې هغه گاډي به په خټو کې پرېږدو. له دی مو ټول سامان نورو دوو کې کيښودو او روان شو. لږ وړاندې مو دواړه گاډي په ميدان کې ځغلول خو په پايله کې دا هم په خټو کې ونښتل او مونږ د "اوداين" ښارلوري ته پلي روان شو چې اوس زمونږ سترگو په وړاندې و.

د ښار سره نږدې يو سيند و چې ورباندې د اوسپنې پل په منځ کې په بمبارۍ سوري شوی و. په سيند کې اوبو شر وهلو او مونږ د پورې وتلو لپاره بله لاره نه لرله. اخر می ټولو ته وويل چې يو يو به له پله تيرېږو. زه وړاندې ولاړم او د پله سر ته وختلم نو د سيند لوري ته می وکتل. ليرې يو بل د تيرولو لوی پل جوړ و او هم هغه وخت می پری يو موټر وليدو چې پکې ناستو کسانو د جرمني پوځ د افسرانو خولې په سر کړې وې. ما

خپلو ملگرو ته اشاره وکړه او په منډه د پله بلې غاړې ته د یو ټیټ دیوال شا ته کښېناستم.

دوي چې راغلل نو ورته مې د جرمني د گاډي خبر ورکړو. ټول هیښ شول او یو بل ته یې کتل. شیبه وروسته په بایسکل سپاره د جرمني د پوځ یو ډلگۍ مو ولیده چې د سیند په بله غاړه په هغه بل پله تیره شوه. ما وویل، دا ډېره عجیبه خبره ده چې د دوي د مخ نیوي لپاره دلته هیڅوک نه و. د سیند سره سره د اورگاډي پاتلۍ تیره وه او مونږ ورو ورو په هغې روان شو. اوس مو د ښار ودانۍ او کلیسا لیدې شول. ناڅاپه ډزې وشوې او یو تن مو راپرېوتو، مونږ ټولو ځانونه پر زمکه واچول او ښه شیبه وروسته چې د خطر امکان لږ شو نو د خپل ملگري د پټۍ تابیا مو وکړه خو دې مړ و. ما د ده له جیبه کاغذونه راوویستل چې وروسته کورنۍ ته یې ورواستوم. په مونږ د ښار له خوا ډزې شوې وې چې د اطالویانو سره و. اوس زموږ ژوند له خپلو خلکو نه په خطر کی و.

مونږ د پله سره سره بلې غاړې ته ولاړو چې تر شپې یو ځای پټ شو. هغې غاړې ته ډېرې ونې وې چې مونږ ترې په پټه تیر شو. د میدان بلې غاړې کی یو کلي وال کور و او نورو ته مې وویل چې یو یو به ورته ورځو. زه وړاندې ولاړم او د کور پرانستې دروازې نه وردننه شوم. دوه ملگري راپسې و او پخلنځي کی د ایرو د پاسه تش دیگ پروت و. هلته د خواړو څه نه و.

یو تن وویل، مونږ په دې کور کی نشو ایساریدي او باید په غوډله کی پټ شو. د پخلنځي سره جوخت د تیرو جوړې پونۍ ښکته تللې وې. زه وربنکته شوم نو په غوډله کی یو څاروي هم نه و. یوی خوا ته بوساړه او ورسره دوه کړکۍ وې چې د خطر پر وخت ترې ټینتیدې شو. مونږ درې واړه په پرور پرېوتو او خبری موکولي چې په دی ښار کی څنگه به ژوندي پاتې کېږو.

د ښار شمالي برخې نه د مشین گن د ډزو غږ راتلو خو بمبارۍ نه وې. د شپې مونږ له هغې غوډلې نه ووتلو او د ښار منځ ته ولاړو. هلته هری خوا ته د خلکو گڼه وه. یو چا وویل، جنگ پای ته رسیدلي دي او ټول خپلو

کورونو ته روان دي. مونږ لا په پورا حال پوهه نه و چې جرمن پوځ ونيولو او د نورو بنديانو سره يې ودرولو. يو ډگر من يې د سيند لوري ته بوتلو او د ډزو په اواز پوهه شوم چې دی به يې وژلي وي. د نورو بنديانو يوه ډله يې راوستله نو زموږ د نيونکو پام هغوي ته شو. ما ترې منډه کړه او په سيند کې مې ورتوپ کړل. څو کسانو راپسې ډزې وکړې او زه تر هغې چې ساه مې بندولې شوه په اوبو کې ووم.

يو واري مې سر رابهر کړو چې ساه واخلم او بيا د اوبو په بهير کې مې ځان پرېښودو. کله چې پوهه شوم، له هغې ښار ليرې راوتلې وم نو يوځای مې زمکې ته ځان نږدې کړو او بهر راووتلم. زما جيب کې پيسې لمدې وې خو کار يې ورکولې شو. زه د شمال نه جنوب ته روان شوم او اخر د "تريست" ښار په لوري تلونکي د اورگادي پاټلۍ مې وموندله. د يو پله سره نږدې د گاډي په انتظار شوم او کله چې د مال ډبې راته مخ ته تيرېدې نو په لوی بمپر وروختلم. د گاډي د پاسه محافظ ولاړ و خو مخامخ يې کتل. ما د ډبې (خونې) د پاسه د ترپال مزي پريکړو او ځان مې وردننه کړو.

گاډي سهار وختي چې ميلان ته ورسيدو نو ما د تمځاي نه وړاندې ترې توپ کړ او ځان مې يوکافي ته ورسوو. هلته مې څه وخورل او بيا روغتون ته ولاړم. منيجر سيم مې وليدو او خبر شوم چې کاترين دوه ورځې وړاندې د خپلې ملگرې سره د "ستريسا" ښار ته تللي وه چې د سويس پلې ته نږدې و. ده راته خپلې جامې راکړې او لاری گودرې يې راوښودلې. د ستريسا ټکټ مې واخستو او په اورگاډي کې کښېناستم. يوه ورځپاڼه راسره وه خو ما د جنگ خبرونه نه غوښتل. سيم راته يو وړوکی بېگ راکړی و چې دوه کميسونه پکې و. نور د پيسو او پاسپورټ نه علاوه مې څه نه لرل.

خپل منزل ته په رسيدو يو هوټل ته ولاړم، کوټه مې ونيوله او د هوټل ميله پال نه مې پوښتنه وکړه چې دوه نرساني خو يې نه وې ليدلې. ده راته وويل، اوس د جنگ له کبله دلته څوک نه راځي او ټول هوټلونه تش پراته دي. خو ده دوه نرساني ليدلې وې. ما ورته وويل چې په دوي کې يوه زما ميرمنه وه. د هوټل د مېخاني يو ملازم راته وويل چې هغه دوه نرساني د اورگاډي د تمځاي سره نږدې په وړوکي هوټل کې ايسارې وې.

کاترین او هیلن فرگیسن په ډوډۍ ناستی وې چې زه د دوي هوټل ته ولاړم. زما په لیدو د کاترین مخ وځلیدو او ما چې بشکل کړه نو سره واوخته. هیلن یو څه هیښ او یو څه په قهر وه. هیلن زه ستا په لیدو خوشاله نه یم. زما ملگرې ته دی د زړه مرض لگولی دي. له دی سره دی چل وکړو. کاترین. (په خدا) هو د سکات لینډ خلک ډېر نیک او با اخلاقه وي. هیلن. زما دا مطلب نه و، د ده دا چل ول مې نه خوښېږي. د اطالویانو پوځي لباس یې اغوستي او دننه لکه امریکایي مار په شان خصلت لري. کاترین. اوس خو یې پوځي لباس نه دی اغوستي. هیلن. په دی کی یې هم چل دي، کله پوځي شي او کله ملکي. ټول اوږي یې ستا پوښتنه ونکړه، نه یې ستا لیکونه ځواب کړل او اوس رابنکاره شو. ای...ځوانه، دی جینی ته بدنامي مه اړوه، که غواړی یې نو پکار ده چې ژر تر ژره ورسره واده وکړی. کاترین راپاسیده او وې ویل، بڼه ده، واده به هم وکړو خو اوس لږ بهر ووځو، وروسته به درسره ووينم. کاترین رانه ډېرې پوښتنې وکړې چې زه څنگه د جنگ له ډگر راووتلم. هغه ویرېده چې پولیس به مې ونیسي. خو ما ډاډ ورکړو چې زه د یو ښار نه بل ته د تلو اجازه لرم. دی راته وویل چې مونږ د جهیل نه وراخوا د سویس خاوري ته که ولاړو نو زما د نیولو خطر به نه وي. دا مې خپل هوټل ته راوسته چې یو بل سره نږدې پاتې شو. د شپې لس بجې وې چې د هوټل یو ملازم زما د کوټې دروازه وټکوله اوچې زه بهر وتلم نو خبر یې راکړو چې په ښار کی پولیس راپسي گرځي او ښاي ترسهاره مې ونیسي. ما ترینه د تیننټي لاره وپوښتله نو وې ویل چې دی یوه کشتی لري او مونږ کولې شول چې د شپې د جهیل له لاری سویس ته ولاړ شو. ما ورته د کاترین او د سامان وویل نو وې ویل، "که تاسو هر څه تیار کړئ نو زه به یې غم وخورم." زه دننه راغلم او کاترین ته مې وویل چې ژر ځان تیار کړه. بیا مو خپل کالي راټول کړل او دوه بیگونه مې هغه ملازم ته ورکړل چې بهر راته په انتظار و. راته یې وویل چې دي به د نوکرانو د پوښو نه ښکته شي او مونږ دي لوی دروازي نه بهر ووځو او داسی چلن وکړو لکه چې د چکر لپاره روان و.

بنسکته ولاړو نو په تالار کی میلمه پال دومره وختي زمونږ په لیدو
 حیرانه شو. مونږ ورته وویل چې د سیند سره د طوفان ننداری ته روان
 و. دی ژر ولاړو او یوه لویه چتری یې راوړه. ما ورته لس لیرې نوټ
 په لاس کیښودو او را بهر شو. مونږ د سرک نه یو باغ ته ورغلو او له
 هغه ځای مو جهیل ته مخه کړه. هلته د هوټل ملازم راته ولاړ و او وی
 ویل چې زمونږ بیگونه یې په کشتی کی ایښي و. ما هغه ته پېسې
 ورکولې نو راته یې وویل، کله چې بلې غاړی ته ورسیدې نو پینځه سوه
 فرانک راواستوه. بیا د ډوډۍ یوه غوټه یې راکړه او په مخه ښه یې
 وویل. د شپې یولس بجې وې او که مونږ ټوله شپه کشتی چلولی نو
 سهار اوو بجې به خپل منزل ته رسیدو. باران وریږدو او مونږ سره
 قطب نما هم نه و خو ملازم راته د لاری ښې راښودلې وې.
 ما د هوا په لوري په تیاره کی کشتی چلوله او په لاره کی د نورو
 ښارونو رڼا گانې مو لیدې شول خو په لړه کی نه پوهیدم چې کومو
 ځایونو نه تیر شو. کله چې زه د چپوانو په وهلو ستړی شوم نو کاترین
 ته مې ورکړل او په کشتی کې سملاستم. زما لاسونه پولی شوي او
 شیمه راکې نه وه. سهار وختي د سویس اوبو ته ورسیدو نو کشتی مو له
 نورو سره په تم ځای کی ایساره کړه. یو کلي کی مو ناشته وکړه او په
 گمرک د پاسپورټ د ښودلو وروسته مونتریک ښار ته ولاړو.
 کاترین اوس زما میرمنه وه او مونږ د کرای په یو وړوکی کورکی نوې
 ژوند پیل کړ. هلته مو هیڅوک نه پېژندل خو د ښار خلک را باندې
 مهربانه و. کاترین راباندې د ماشوم زیرې وکړو نو ما په امریکه کی
 خپله کورنۍ خبره کړې وه. مونږ پلان جوړ کړو چې د ماشوم له
 زیریدو وروسته به یې هلته ورو.
 کاترین د ماشوم لپاره چې څه پکار و، هغه یې له بازار واخستل. زه په
 لوی پلورنځي کی جوړجمنازیم ته ولاړم چې هلته د سوک وهلو تمرین
 وکړم. نور کله به زه هلته سهار چې کاترین به لا ویده وه، تللم. په
 کومو ورځو چې د سپرلې په شان هوا ماته شوه نو سوک وهلو به خوند
 راکوو. وروسته به مې ولامبل او ورور ورو به په لاره راتلم. کله یو
 کافي مخ ته به ودریدم، یا به پکی کښېناستم او د خلکو ننداره به مې
 کوله.

د کړسمس نه درې ورځې وړاندې واورې وشوې. یو سهار مونږ راوین شو نو هر څه سپین و. مونږ په کټ کې ناست و، په بخاري کې اور بلیدو او بهر مو د واورې ننداره کوله. کاترین وویل، کاشکه زما په واورو د خویدو لوبه زده وي.

سپرلې راغې او یوه شپه زه راوین شوم نو کاترین نارامه وه. هغې د درد احساس کوو، نو ما نږدې گراج نه ورته ټیکسي راوغوښته او دا مې روغتون ته بوتله. هلته د دی نوم او نور معلومات یې په یو رجسټر کې ولیکل او یوې کوټې ته یې وروستلو. کاترین یې په کټ سملوله او یوه نرسه ورته ودریده. د سهار رڼا خپره شوه نو کاترین راته وویل چې ورشه، څه وخوره او بیا راشه. نرسی راته وویل، بهر د روغتون مخ ته یوه کافی وه.

زه ښکته ولاړم او په کافی کې کښېناستم. هلته یو بوډا سړي راته د کافی پیاله کېښوده او پوښتنه یې وکړه چې دومره سهار وختي مې څنگه پېښه وکړه. ورته مې وویل، زما د میرمنې اولاد کیدونکې دي، هغې سره راغلې وم. ده راته دعا وکړه او د خواړو شیان یې راوړل. له نارۍ وروسته زه بیا روغتون ته ولاړم او د کاترین کوټې دروازه مې وتکوله. هلته هیچا ځواب رانکړو نو زه وردننه شوم. کټ تش و او د کاترین شیان پکې پراته و. په یو میز د هغې د وینستو برش او د کټ سره یې چپلکې ښکاریدې.

ما چرت وهلو چې څه وکړم خو په دی کې نرسه راغله او زه یې یوې بلې خونې ته بوتلم. له دروازې مې ولیدل چې کاترین پریو میز پرته وه او په مخ یې د اکسیجن نقاب و. ډاکټر هم ولاړ و، نرسی راته چپنه ونيوله چې ژر مې واغوسته او وردننه شوم. کاترین نقاب لیری کړو او په کمزوري غږ یې ډاډ راکړو چې هر څه به سم شي. تر ماسپینین زه هلته وم، بیا د کاترین په وېنا هم هغه کافی ته د ډوډۍ لپاره ولاړم. چې بیرته راغلم نو ډاکټر راته وویل چې ماشوم به په عملیاتو راوباسي.

ما ښام عملیات وشول خوماشوم مړ و او کاترین هم ښه نه وه. دا یې بیرته خپلې کوټې ته یوړه او زه بهر په یو ښځ کښېناستم. ډېر وخت تیر شو نو یوه نرسه راغله او راته یې وویل، ورشه میرمنې سره دي ووينه. زه چې د هغې کټ ته ولاړم نو د کاترین رنګ لکه د ځادر سپین و.

زما په لیدو یې په کمزوري غږ راسره خبرې وکړې او ډاډ یې راکړو

چې دا به ښه شي. زما په سترگو کې د اوښکو په لیدو دی وویل، چې
ته راسره یې نو زه له مرګه نه ویرېږم. ما د دی لاس ونيولو او ورته
مې وویل، داسې خبرې مه کوه. ته به ښه شي. دا وموسیده او وې ویل،
زه مرمه، خو لوز وکړه چې ډېر به راپسې نه ژاړې؟ د دی په سترگو
کې هم هغه مینه وه چې ما په لومړي ورځ د دی په لیدو احساس کړی
وه. زه په منډه ډاکټر پسې ولاړم خو چې بیرته راغلم نو کاترین په ابدې
خوب ویده وه. زه له روغتون بهر راغلم او په باران کې یوې خوا ته
روان شوم.
پاي